

Signe Christine Urdal, PUST, fotografi, installasjon; Placenta #01 og 02 og Folium #01, fotografier.
TROND BORGEN

Livets start og livets rytme

UTSTILLING: Det kompliserte menneskelivet, enkelt og rent uttrykt i kunsten. Det første åndedrag, og løvets siste rasling mot døden. Dette rommes i denne svært konsentrerte utstillingen om våre grunnleggende eksistensielle vilkår.

Trond Borgen
Kunstkritiker i Aftenbladet

Hå gamle prestegård:
Signe Christine Urdal, PUST.
Fotografi, installasjon, video, lyd.
T.o.m. 3. nov.

Kontrasten er betydelig, og den går fra de vareste gråtoner til det dypeste røde. Slik er spranget fra Signe Christine Urdals forrige utstilling, «Å vende hjem» i Bryne kunstforening for sju år siden, til denne nye, på Hå. Begge dreier seg om menneskets evne og mulighet til å orientere seg i verden, om hvor man søker sin identitet, og om hvilke livsvilkår som gjelder.

«Å vende hjem» var en billedserie av landskap i tåke, om hvordan man lett kan miste retningen i disse utydelige omgivelsene, og om hvordan tåken, metaforisk, kan legge et slør over erindringen. Her var hjemlengselen i større grad knyttet til en mental tilstand enn til et konkret sted i geografien.

Morkakens blodrøde skjønnhet

Blodrødt er fargen som dominerer Urdals nye fotografier på Hå. Her er det ikke lenger den ytre

verden som er motivet, men den indre, helt konkret: Hun har fotografert en morkake – placenta – tett på, som om den skulle sveve i himmelrommets nattsvarte mørke. Som et helt univers i seg selv. Det er selve åstedet for livets start, der vi alle har vært uten å ha noen erindring om det. Det som kvinner som har født, så godt husker, uten å ha sett det under svangerskapet. Nå er det brakt fram i lyset og forvandlet til vakker kunst.

Man fødes inn i lyset og hilser verden med en pust – en eksistensiell handling større enn noen annen i et menneskes liv. Når

Signe Christine Urdal, PUST, fotografi, installasjon 2024.
TROND BORGEN

Urdal kaller sin utstilling «Pust», skjer det gjennom subtile virkemidler, for det er nettopp det som ligger mellom morkaken og det faktum at jeg står midt inne i denne utstillingen i dag, som er denne kunstens tema. Derfor har hun aktivt trukket inn det naturlige dagslyset som strømmer inn fra vinduene i vest, med havets puls mot stranden som medspiller: Midt i rommet ser jeg en overdimensjonert morkake, et fotografi formet som et tredimensjonalt objekt. Det hviler som et bord på bein av pleksiglass, så gjennomskinne-

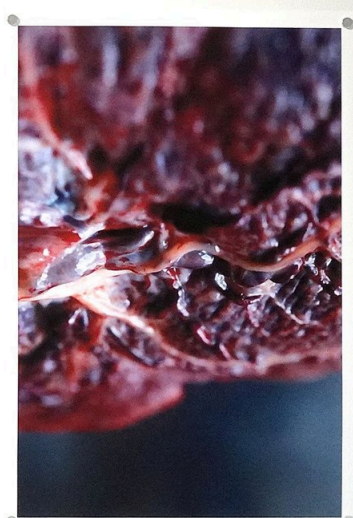
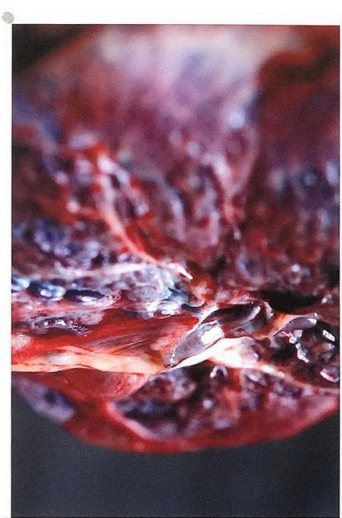
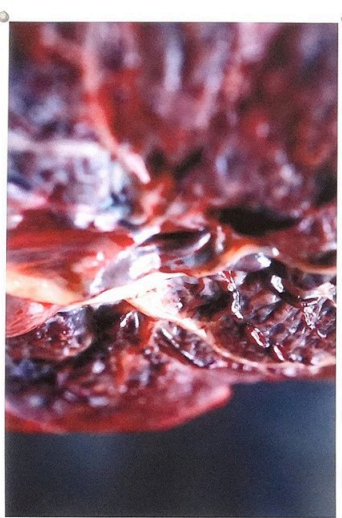
lige at de neste ikke synes. Effekten er slående: Morkaken synes å sveve, vektlost, i rommet, foran en stor, rød triptykon-montering på endeveggen, av to placenta-fotografier og ett kalt «Folium», som viser bladverk i høstlig forfall.

En balansert renhet

Slik blir dette en enkel, slående og ren utstilling. Den er svært gjennomtenkt og iscenesatt i rommet, med et videoverk av rødt høstløv som rasler i vinden før det visner hen, diskret tilbake-trukket slik at rommet forblir i rendyrket balanse innover. Og med en publikasjon med tre forfatteres ulike perspektiver på pust og fødsel. Det vi ser, er på ett plan kunstnerens egne opplevelser ved graviditet og fødsel, samtidig med mormors død – livets

inngang og utgang i ett sveip – som er innvevd i denne kunsten; men Urdal hever sin kunst, gjennom denne helt særegne, balanserte renheten, til et slags meditasjonsobjekt for oss besøkende. Dette aspektet intensiveres av den lavmælte pulsen og pusten som ligger over utstillingen, i form av et lydverk laget i samarbeid med komponisten Arne Hiorth – det rommer på et vis hele menneskets eksistensielle utvikling, fra dets første pust, via det regelmessige åndedrettet og blodets puls i årene, til det siste sukk.

Denne utstillingen er flott og interessant fordi den viser en kunstner som så godt behersker fotografiets virkemidler og som vet å sette dem inn i en sammenheng som ikke rommer mer enn den skal for å kunne virke optimalt.

Signe Christine Urdal, Placenta #03 – 05, fotografi.
TROND BORGEN